

ATUNCI A VENIT ISUS ȘI A CHEMAT

Să citim din **Ioan 15.18-21**:

„Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră.

Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea.

Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: „Robul nu este mai mare decât stăpânul său.” Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi.

Dar vă vor face toate aceste lucruri pentru Numele Meu, pentru că ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.”

Tată ceresc, confirmă în seara aceasta aceste cuvinte în inimile noastre, pentru că Te așteptăm s-o faci. Cuvântul Tău, slujitorul și textul citit, toate Îți sunt încredințate în Numele lui Isus Hristos. Amin. Vă puteți așeza.

Motivul pentru care sunt aici este să încerc să-i ajut pe oamenii lui Dumnezeu, nu atât de mult în rugăciune sau prin punerea mâinilor peste bolnavi, cât prin a-i face să înțeleagă și să recunoască faptul că Isus este în mijlocul nostru.

Pentru seara aceasta am ales tema: **„Atunci a venit Isus și a chemat.”**

Timpul despre care vom vorbi a fost unul foarte trist, și mă gândesc că ați citit și voi întâmplarea aceasta din viața lui Isus, când a fost urmat de prieteni credincioși, printre aceștia numărându-se și Lazăr. Voi știți că Isus a locuit o vreme la prietenii Săi, Lazăr, Maria și Marta, fiind pentru ei un Păstor și un Prieten adevărat, în timp ce fetele i-au făcut diferite lucruri, ca de exemplu, o cămașă despre care se spune că nu ar fi avut nici o cusătură. Cei trei frați au crezut cu adevărat în El.

Da, ei au crezut de la început în El, de aceea au părăsit biserica și L-au urmat, ceea ce este un lucru mare. Și iată că după ce a plecat Isus de acolo, Lazăr s-a îmbolnăvit și a murit. Dar Isus, acest Individ despre care se spunea că dărâmă bisericile tradiționale și spunea tot felul de lucruri rele la adresa preoților lor, care a făcut o mare tulburare în norod, astfel încât dacă cineva îndrăznește să depună vreo mărturie bună cu privire la El, era dat afară din sinagogă și, despre care se spunea că nu are nici o șansă de salvare pentru că nu aparținea la niciuna din sectele lor, nici la farisei, nici la saducheii, a venit și l-a înviat. Aceste secte spuneau că ele sunt singurele care au cheile Împărăției și ca urmare, au dreptul să dea afară din mijlocul lor pe oricine doreau. Da, acestea erau pretențiile lor, de aceea nu-i de mirare că Isus le-a zis: „...ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu, prin datina voastră,” și L-ați făcut fără putere. (Marcu 7.13). Vedeți? Toate aceste lucruri se repetă astăzi, deoarece, după cum știm cu toții: „Istoria se repetă!” Ceea ce spun este foarte trist, dar este adevărat. A fost prorocit că ele se vor repeta, iar noi le vedem cu ochii noștri.

Privind Biblia vedem că oamenii îl judecau pe Isus pentru că nu erau de acord cu El, dar noi nu trebuie să facem aceasta. Dacă nu suntem de acord cu cineva, să rămânem totuși prieteni.

Dacă, de exemplu, nu sunt de acord cu ceea ce învață un bărbat, aș continua să-l iubesc și m-aș ruga pentru el. Chiar dacă nu sunt de acord cu el în ceea ce privește Scriptura, nu-l voi vorbi de rău. Îl voi iubi chiar dacă suntem în contradicție unul cu celălalt și voi dori sincer să fie mântuit, iar el ar trebui să gândească la fel despre mine. Noi trebuie să gândim întotdeauna conform Cuvântului lui Dumnezeu, care spune că „Cuvântul Lui este Adevărul,” și nu gândurile sau părerile noastre; mai mult, pe noi nu ne interesează persoanele, ci ceea ce spune Cuvântul.

Aseară am făcut ceva ce ar putea fi considerat un sacrilegiu: L-am pus pe Isus în fața Instanței și am spus: „Oamenii de astăzi fac cu Isus exact ceea ce au făcut cei din trecut.” Poate ar fi bine să repet acest lucru, dacă voi avea timp.

Prin reforma lui Luther ni s-a spus că omul este neprihănit prin credința în Isus Hristos, dar noi am văzut că deși cred aceasta, mulți nu îl au. În zilele lui Wesley, oamenii au urcat a doua treaptă a harului: sfințirea, așa că strigau și erau plini de bucurie, deoarece credeau că dacă strigă, îl au, dar noi am văzut că nu este așa, fiindcă foarte mulți strigau și totuși nu îl aveau. Apoi, în timpul mișcării pentecostale, când s-au restituit darurile Duhului, ei au spus că cine vorbește în limbi are botezul cu Duhul Sfânt, dar am văzut că deși sunt mulți care vorbesc în limbi, totuși nu îl au.

Ei spun: „Păi, acestea sunt roadele Duhului Sfânt!” dar nu este adevărat. Acest lucru îl învață știința creștină, dar „*roadele Duhului sunt: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor...*” (Galateni 5.22). Ei au mai multă dragoste decât oricine, dar cu toate acestea, neagă dumnezeirea lui Isus Hristos și spun că a fost doar un simplu om, un profet. Vedeți?

Prieteni, voi nu puteți merge mai departe în felul acesta! Lăsați-mă să-L aduc pe Isus în fața Instanței (Dumnezeu să mă ierte pentru această afirmație pe care o fac de la amvon, dar pentru un moment voi fi împotriva Lui), ca să vă ajut să înțelegeți ce vreau să spun.

Noi știm cu toții că Dumnezeu este dragoste, pentru că așa spune Biblia. Și tot ea spune că roadele Duhului sunt: răbdarea, blândețea, smerenia, dragostea, etc.

Uitați-vă acum la bătrânii voștri preoți: stră- străbunicii lor au tot preoți, deoarece trebuiau să se tragă de pe linia leviților ca să poată fi aleși preoți. Ei n-au avut o viață de adolescent, așa cum ați avut voi. De ce aceasta? Pentru că s-au jertfit pe sine și au stat zi și noapte să cerceteze Cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă trebuiau să

cunoască fiecare literă din El, fiecare Cuvânt din manuscris.

Apoi, cine i-a binecuvântat pe tatăl și pe mama voastră la căsătorie? Evlavioșii voștri preoți. Cine a venit și l-a ajutat pe tatăl vostru când datora bani pentru fermă? Desigur, tot bunii voștri preoți. Cine a venit la mama ta după ce a născut? Tot bunul preot. Cine a venit la tine când ai fost bolnav și în nevoi? Bunul vostru preot. Cine te-a binecuvântat? Cine te-a încredințat lui Dumnezeu și te-a tăiat împrejur? Bunul preot. Cine a fost cel care i-a împăcat pe tatăl și pe mama ta când au fost pe punctul să divorțeze? Bunul preot. Când este vreo problemă între vecini, cine-i împacă? Desigur, tot bunul preot.

Așa procedau și preoții din zilele Domnului Isus. Ei știau că Biblia cerea jertfirea unui miel pentru ispășirea păcatelor lor, de aceea au făcut un staul, iar cei care aveau nevoie, puteau merge la oamenii de afaceri de atunci și să cumpere mielul de care aveau nevoie să-l aducă jertfă pentru sufletele lor, conform cerinței lui Dumnezeu.

Dar ce a făcut acest individ tânăr, numit Isus? Și de unde a apărut El? Priviți numai! El pretindea că a fost născut de o fecioară, dar cine a mai auzit vreodată de așa ceva? Noi știm că mama Lui L-a născut înainte de a fi căsătorită cu Iosif, ceea ce a făcut din ea o femeie cu renume rău (V-am spus că Îl voi acuza puțin ca să vă ajut să înțelegeți ce vreau să spun).

Ce carnet de membru avea El? De care grupare aparținea, dacă era atât de evlavios? Mai mult, după ce preoții voștri au studiat, au studiat și iar au studiat, încercând să cunoască cât mai bine Cuvântul, a venit El și a dărâmat totul. Poate face Dumnezeu așa ceva? Sigur că nu!

Apoi S-a dus în Templu, acolo unde preoții au pus la dispoziția oamenilor acei miei, ca să-i poată cumpăra pentru a-și aduce jertfa, și ce-a făcut acest Individ? Poate fi numit gestul Lui: „bunătate”? O, a împletit câteva funii și a făcut un bici, apoi a privit cu mânie în jur, a început să răstoarne mesele și i-a bătut pe cei ce vindeau

și cumpărau. Un asemenea gest poate fi numit „roada Duhului”? Vedeți ce a făcut El? A privit cu mânie spre cei care doreau să aducă închinare lui IaHVeH, spre cei care nu aveau posibilitatea să crească mieii, așa că era normal să meargă și să cumpere din piață, și ce-a făcut? Le-a răsturnat mesele, i-a lovit și i-a scos afară.

Fiți atenți la ceea ce vreau să scot în evidență! Fapta lui Isus putea fi încadrată între roadele Duhului Sfânt? Vedeți?

Adevărul este că El posedă roadele Duhului Sfânt așa cum sunt înțelese de oameni, pentru că nu vorbea în limbi și nu striga.

„Bine,” ziceți voi, „dar atunci care este dovada că un om posedă Duhul Sfânt?”
Cine crede Cuvântul lui Dumnezeu pentru timpul în care trăiește, are Duhul Sfânt.

Vedeți, ei aveau Biblia, iar în ea scria tot ce urma să se întâmple, așa că nu mai era nevoie de nici o explicație sau tălmăcire, deoarece evenimentele se desfășurau întocmai, chiar sub ochii lor, Isus Hristos fiind Dovada pentru acel timp.

Luther a adus dovada pentru timpul său; Wesley a venit cu dovada pentru timpul său, iar mișcarea pentecostală a adus dovada pentru timpul ei, dar noi trăim într-un alt timp.

Toate aceste lucruri au fost bune, pentru că fiecare copil are degete, ochi, nas, dar nu uitați: dacă este normal trebuie să crească și să se maturizeze. Astfel, Domnul Isus a descoperit totul doar celor care au fost hotărâți mai dinainte pentru Viață veșnică, ca să fie pregătiți după trup, suflet și duh, în timp ce marea majoritate a oamenilor trec pe alături, fără să le vadă.

Mulțimea Sa nu putea arăta ca cea a lui Caiafa, deoarece marele preot putea să

adune toată națiunea împreună, pe când Isus a chemat doar câțiva. Caiafa era cunoscut de toți, pe când cei mai mulți nici nu știau că Isus a venit pe pământ.

Oare nu se întâmplă și astăzi la fel? El vine numai la cei hotărâți pentru Viață, deoarece îi cunoaște pe ai Săi și treaba Lui este să se ocupe de ei.

Noi știm că cei care au părăsit sinagoga, au făcut-o pentru că au crezut în El; pentru că au văzut că în Hristos se împlinește tot ce au spus prorocii. Și iată că într-o zi, El a părăsit casa lor și s-a dus să vorbească despre trei lucruri, dar când a făcut aceasta, a venit moartea și a spulberat toate nădejtile.

Aș vrea să ne oprim puțin și să vorbim despre cele trei lucruri. Isus a plecat, iar când a făcut aceasta a venit necazul. Vedeți? Când El vă părăsește, când El părăsește casa voastră, necazul este pe drum, deoarece ușa rămâne deschisă pentru Satan. Astfel, când Isus a plecat din casa lui Lazăr, a intrat moartea. Da, când Isus iese afară, intră moartea, iar moartea înseamnă despărțire de Dumnezeu. Astfel, imediat după plecarea lui Isus, moartea a intrat și l-a luat pe Lazăr, așa că surorile lui au trimis după Isus, pe care îl iubeau și în care credeau, ca să se roage pentru fratele lor, deoarece știau că Dumnezeu este cu El și-L ascultă, orice ar cere.

De altfel, Marta l-a și spus: „...*știu că orice vei cere de la Dumnezeu Îți va da Dumnezeu.*” (Ioan 11.22), deoarece a știut că El și Dumnezeu sunt una. Isus era Cuvântul pentru ceasul acela, iar Marta a recunoscut aceasta și a crezut în El.

O, dacă ar fi putut intra în legătură cu Isus! Dar El plecase din casa lor și nu știau unde să-L găsească, așa că au trimis să-L cheme de urgență. Însă, în loc să răspundă chemării lor, Isus S-a dus mai departe, iar când L-au chemat a doua oară, S-a dus și mai departe.

Uneori ne întrebăm de ce se întâmplă anumite lucruri, dar oare nu spune Scriptura

că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu...”? (Romani 8.28). El știe ce face, iar dacă întârzie să intervină, să nu vă faceți nici o problemă pentru că totul este în ordine. El știe ce are de făcut, iar din exemplul cu Lazăr vedem că Isus a avut un motiv ca să nu intervină imediat.

În Ioan 5.19 scrie că „Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai.” Astfel, Tatăl l-a cerut să se îndepărteze câteva zile de casa lui Lazăr, iar când toate lucrurile s-au întâmplat conform voinii lui Dumnezeu, Isus a spus: „Lazăr, prietenul nostru, doarme; dar Mă duc să-l trezesc din somn.” (Ioan 11.11). Când au auzit aceasta, ucenicii l-au răspuns: „Doamne, dacă doarme, are să se facă bine.” Atunci Isus le-a spus clar: „Lazăr a murit. Și mă bucur că n-am fost acolo, pentru voi, ca să credeți.” (v. 12-14).

Surorile lui Lazăr au trimis să-l cheme atunci când fratele lor trăia încă, și l-au rugat să vină să se roage pentru el sau să le spună ce să facă, dar Isus nu a răspuns la chemarea lor, ci a făcut ce l-a poruncit Tatăl, adică a stat deoparte.

Ați observat purtarea Lui când S-a dus la mormânt, după ce S-a întors în casa lui Lazăr? Familia lui nu mai avea nici o nădejde, pentru că Lazăr era mort de patru zile. Cât timp mai trăia, fetele s-au gândit tot timpul că Isus va apărea dintr-o clipă în alta și va intra în scenă. Da, își spusese tot timpul: „Va veni acum!” sau: „Acum este momentul în care trebuie să intervină!” dar timpul a trecut și Lazăr a murit fără să se întâmple nimic. Atunci l-au dus afară, l-au îmbălsămat, l-au înfășurat în pânza de in, l-au stropit cu mirodenii și l-au așezat în mormânt, după care au pus piatra deasupra intrării, pentru că așa era obiceiul în timpul acela. În vremea aceea, ei făceau o gaură în pământ sau în stâncă, iar după ce așezau mortul înăuntru, blocau intrarea cu o piatră.

Așa a trecut prima zi, a doua, a treia și a patra, iar mortul a început să putrezească. Nasul a început să putrezească și probabil el cade primul, apoi a început să-i putrezească și carnea. Da, trupul lui Lazăr se întorcea în țărâna din care fusese luat, în timp ce sufletul lui era în călătorie undeva departe. Toată

nădejdea de a-l mai vedea vreodată în viață, se spulberase. Probabil, familia lui Lazăr mai sperase că Isus va veni în prima sau a doua zi, dar deși fusese chemat cu stăruință, timpul trecuse și Lazăr murise fără să se întâmple nimic.

Desigur, toți erau disperați când, într-o zi cineva a venit și le-a spus: „Învățătorul este afară!” Când a auzit aceasta, Marta a alergat repede în stradă și iată că Isus venea în acel ceas întunecos, când orice nădejde era spulberată. Vedeți? Atunci obișnuiește El să vină: în ceasul cel mai întunecos. Atunci intră în scenă.

Acum priviți! El a venit și a chemat-o pe Maria, iar prezența Lui a adus o nouă nădejde. Deși Lazăr era mort, prezența lui Isus a adus o rază de nădejde.

Prieteni, și voi puteți avea nădejde în seara aceasta, chiar dacă medicii au renunțat la voi din cauza cancerului; chiar dacă aveți probleme cu inima sau vă aflați într-un scaun cu rotile; chiar dacă toată știința spune că nu mai aveți nici o șansă din cauză că rezerva de calciu din oasele voastre a fost distrusă și nu vă veți mai putea ridica din pat; chiar dacă medicii vă mai dau numai un minut de viață.

Voi, cei care aveți cancer, TBC sau alte boli incurabile, nu uitați că, chiar dacă medicii au renunțat la voi, mai aveți o șansă și anume: prezența lui Isus Hristos și credința că El vă poate vindeca. Poate cineva spune: „Cunosc o biserică mică unde se crede că Dumnezeu poate să vindece și unde se fac rugăciuni pentru bolnavi.”

Vedeți? Poate ești în pragul morții, dar să știi că ai totuși o nădejde, pentru că atunci, în ceasul cel mai întunecos, vine cineva și îți vorbește despre Isus și despre puterea Sa vindecătoare, oferindu-ți o șansă.

Domnul să facă și în seara aceasta acest lucru, pentru că aseară am văzut Cuvântul legitimat și făcut viu, ceea ce dovedește că Hristosul care a trăit cu 1900 de ani în urmă, a murit la Calvar și a înviat a treia zi; care S-a arătat apoi apostolilor și le-a deschis ochii și inima ca să înțeleagă Scripturile și care a dat

toate aceste făgăduințe minunate, este în mijlocul nostru și în seara aceasta. Acest lucru trebuie să umple inimile oamenilor de nădejde.

Poate cineva spune: „Biserica a fost pustie pentru o vreme și n-am mai avut Apă proaspătă de câteva zile. Se pare că există o stagnare sau ceva de felul acesta, așa că mergem la biserică, cântăm câteva cântări, ascultăm câteva mesaje și apoi mergem acasă!” Nu uitați însă că atunci când vi se pare că totul începe să se usuce, intră Isus în scenă și ne înprospătează aducând ceva nou. Da, El este pregătit întotdeauna să facă ceva pentru noi, iar când apare aduce și nădejdea.

Marta știa că Isus era Cuvântul și avea încredere în El, pentru că dacă n-ar fi fost așa, ar fi rămas o membră a sinagogii. Ea a văzut însă cuvântul manifestat și făcut viu în El, așa că a știut clar că Isus era Cuvântul. Aceasta a făcut-o să-L urmeze cu toată ființa ei, chiar dacă a fost criticată de mulți din cauza aceasta. Ea L-a urmat cât a putut de repede. Vedeți?

Da, Maria știa că El era Cuvântul manifestat. Fără îndoială, ea a citit povestirea despre Elisei, care era Cuvântul manifestat pentru timpul acela, profetul lui Dumnezeu la care a venit Cuvântul Domnului, deoarece Cuvântul vine numai la profeți.

Biblia spune că acolo era o femeie care avea un copil pe care-l primise printr-o binecuvântare, fiindcă profetul se rugase Domnului ca să-i dăruiască acel fiu. Și iată că într-o zi, pe la ora 11.00, copilul a căzut jos și a murit. Probabil a făcut insolație, pentru că era la câmp cu tatăl lui. Biblia spune doar că băiatul i-a spus tatălui său: „*Capul meu! Capul meu!*” iar tatăl a chemat un servitor și i-a poruncit să-l ducă la soția sa. „*Copilul a stat pe genunchii mamei sale, până la amiază, apoi a murit.*” (2Împărați 4.19-20). Când a văzut aceasta, femeia l-a luat și l-a dus în camera pe care o pregătise pentru proroc, iar acolo l-a așezat chiar pe patul omului lui Dumnezeu. După aceea, a chemat un slujitor de încredere, i-a poruncit să pregătească măgarul și i-a zis: „*Mână și pleacă; să nu te oprești pe drum decât când ți-oi spune eu...*” Oh, Doamne! Aceasta este.

Deci, femeia i-a spus slujitorului: „*Du-te înainte și nu te opri până nu-ți poruncesc eu.*” Astfel, s-au dus până au ajuns la Elisei, care era un slujitor al lui Dumnezeu. El nu era ca și Hristos, deoarece Hristos era Dumnezeu și cunoștea toate lucrurile, pe când Elisei era doar o parte din Dumnezeu. Elisei era profetul lui Dumnezeu, dar Hristos era plinătatea Cuvântului, era Prorocul tuturor prorocilor și locuia în Elisei ca să aducă Cuvântul Domnului pentru ceasul acela. Toți prorocii L-au simbolizat pe El, începând de la Iosif care a fost vândut pentru douăzeci de arginți, până la David care L-a simbolizat ca împăratul respins de propriul popor și urca muntele măslinilor plângând, pentru că opt sute de ani mai târziu, „Fiul lui David” urca același munte, fiind respins de poporul Său.

Da, El era amândouă: Rădăcina și Tulpina lui David. Și fiindcă era Împăratul respins, a stat pe Muntele Măslinilor, a plâns pentru cetate și a zis: „*Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum strânge găina puii sub aripi și n-ai vrut!*”

Desigur, Duhul lui Hristos era în David atunci când a scris: „*Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce M-ai părăsit și pentru ce Te depărtezi fără să-mi ajuți și fără să ascuți plângerile mele?*” (Psalmul 22.1).

„*...mi-au străpuns mâinile și picioarele...*”

„*...își împart hainele mele între ei, și trag la sorț pentru cămașa mea.* (v. 16,18).

Vedeți? Cel ce vorbea prin David când spunea aceste cuvinte era Hristos. El a fost manifestarea Cuvântului, deoarece Hristos a venit să împlinească ceea ce vorbise mai dinainte prin slujitorii Săi, prorocii. Ei aveau Cuvântul, pentru că Cuvântul vine numai la proroci, iar Elisei era unul din prorocii Domnului, era Cuvântul pentru acea zi.

Acesta este motivul pentru care femeia sunamită a alergat la el și a stat acolo

până când puterea lui Dumnezeu a venit și s-a arătat în el, așa încât prorocul s-a așezat peste copil și l-a readus la viață.

Cu siguranță, Marta a recunoscut Cuvântul aceluia ceas, deși era foarte ocupată cu treburile casei, pentru că în încercarea prin care a fost trecută, a arătat ce era în inima ei prin faptul că a alergat imediat la Isus.

Dacă Dumnezeu fusese în Elisei, trebuia să fie și în Hristos, pentru că El era Cel făgăduit. Amin. Îmi place aceasta.

Marta a alergat la El, pentru că știa că Dumnezeu nu Se poate schimba niciodată; știa că El nu-și va schimba niciodată planul și felul de lucrare, iar dacă a fost cu Elisei și a înviat morți, înseamnă că și Hristos putea să învieze morții, pentru că El era același Dumnezeu și este Același și astăzi. Da, El este Același și în seara aceasta, deoarece Cuvântul spune că *Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci*, iar Marta știa că Dumnezeu era în Hristos. Acum fiți atenți!

Când a vorbit cu El, Marta a spus: *„Da, Doamne, cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.”* Și El i-a zis: *„Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.”*

„Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” (Ioan 11.25-27).

Vedeți, El era marele „Eu sunt”. Da, El era „Eu sunt” care i-a vorbit lui Moise din rugul aprins.

„Eu sunt învierea și viața. Eu sunt Același, de aceea, cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.”

După ce a primit această puternică încredințare: că El era Cuvântul făgăduit, Marta a știut că Isus nu poate minți, așa că atunci când a zis: „*Eu sunt...*” adică: „*Eu sunt Cel ce este învierea și viața,*” a răspuns cu toată convingerea: „*Cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.*” (v. 27). „Doamne, fratele meu este mort; zace în mormânt de patru zile, iar trupul lui a intrat deja în putrefacție, dar cred că și acum, dacă vei spune un singur cuvânt, se va împlini întocmai.” Corect. Vedeți? Tot ce dorea Marta era ca El să spună ceva. Amin.

O, Marta, unde suntem noi în seara aceasta?

Vă amintiți ce i-a spus sutașul roman? „*...zi numai un cuvânt, și robul meu va fi tămăduit.*” (Matei 8.8).

Dar astăzi? O să-L auzim spunând un singur cuvânt: Dumnezeuule, deschide ochii orbilor ca să poată vedea adevărul! Să vadă că El Își legitimează întotdeauna Cuvântul, împlinindu-L!

Marta spunea: „*...știu că orice vei cere de la Dumnezeu Îți va da Dumnezeu.*” (v. 22). Dorința ei era ca El să spună un singur cuvânt. Aceasta era tot ce dorea să audă, iar El ar fi putut s-o facă imediat. Totuși, n-a făcut nimic pentru că în vedenia pe care i-a arătat-o Tatăl, a văzut că trebuie să stea lângă mormânt. O, Doamne!

Stați tare pe credință, pentru că Dumnezeu lucrează în mod desăvârșit. Așteptați până când ajunge lângă mormânt!

Eu v-am mai povestit ceea ce voi spune acum, dar nu strică să o repetăm. Nu demult, am fost la o biserică ce nu crede în dumnezeirea lui Isus Hristos, ci învață că El a fost numai un profet, un om obișnuit, iar acolo am vorbit cu o femeie.

El a fost într-adevăr Om, dar a fost și Dumnezeu; a fost manifestarea lui

Dumnezeu, trupul, cortul, Omul, iar Dumnezeu a locuit în El, așa că Isus Hristos a fost Dumnezeul Om. Da, El a fost Om și Dumnezeu în același timp; a fost Dumnezeu arătat în trup, așa că atunci când Îl vedem pe Isus, Îl vedem de fapt pe Dumnezeu. Aceasta a spus El în Ioan 14.9, când a zis: *„Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl.”* De ce? Pentru că Isus Hristos a fost descoperirea lui Dumnezeu; a fost Cuvântul care era la început. Amin.

Știați că El i-a numit pe profeți „dumnezei”? În Ioan 10.35-36, Isus a spus: *„Dacă Legea a numit „dumnezei” pe aceia cărora le-a vorbit cuvântul lui Dumnezeu – și Scriptura nu poate fi desființată –*

cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: „Sunt Fiul lui Dumnezeu!”

Vedeți? Același Cuvânt care le-a vorbit profeților, era acum descoperit înaintea lor, dar ei nu l-au crezut. Și femeia cu care am discutat, mi-a zis: „Îmi place să te ascult predicând, dar este un lucru pe care-l repeți prea mult.”

„Care este acela?” am întrebat-o eu.

„Insiști prea mult asupra lui Isus.”

„Nădăjduiesc ca aceasta să fie tot ce va avea împotriva mea atunci când va veni; să fie singura „greșală” de care mă va învinui.” Da, prieteni, chiar dacă aș avea o mie de limbi, nu aș putea vorbi destul de mult despre ceea ce este El.

Și femeia aceea a continuat: „Bine, dar Îl faci pe acest Isus, Dumnezeu!” „Aceasta și era,” i-am răspuns, „pentru că dacă n-ar fi așa, înseamnă că este cel mai mare înșelător pe care l-a avut lumea vreodată.”

„Păi, El a fost un profet.”

„Este adevărat, El a fost un Profet; a fost Profetul Dumnezeu, plinătatea Cuvântului. Cuvântul vine la profeți, de aceea a fost și El un Profet, dar nu a fost doar atât, ci era plinătatea Cuvântului.”

„Pot să-ți dovedesc că tu Îl faci Dumnezeu,” a zis ea.

„Păi, aceasta și este!”

„Nu, El nu poate fi Dumnezeu!”

„Ba da, El a fost și este Dumnezeu,” am răspuns eu.

„Spui că tu crezi tot ce scrie în Biblie, da?”

„Sigur că da,” am răspuns eu.

„Atunci am să-ți dovedesc cu propria ta Biblie că El nu este Dumnezeu!” a spus ea.

„Fă-o! Dacă scrie așa ceva în Biblie, te voi crede, fiindcă eu cred că ceea ce spune Cuvântul este adevărat.”

„Îți amintești pasajul din Ioan 11, unde Isus merge la mormântul lui Lazăr?”

„Bineînțeles, doamnă,” am răspuns eu.

„Ei bine, acolo scrie că Isus a plâns,” a continuat ea.

„Da, într-adevăr Biblia spune că El a plâns.”

„Bine, dar cum era posibil să plângă dacă era Dumnezeu?”

„Păi, a plâns ca Om!”

„Vrei să spui că a fost și Om și Dumnezeu?”

„Da, doamnă, dar tu omiți să vezi lucrul acesta.” Ca Om, El a plâns cu cei ce plângeau și a fost trist cu cei ce erau triști, dar când s-a apropiat de intrarea în mormânt și a zis: „*Lazăre, vino afară!*” aceasta nu a spus-o Omul, ci Dumnezeu în acel Om, deoarece cine altcineva poate învia morții afară de Dumnezeu?” Da, **numai El este învierea și viața**. Acesta este adevărul.

Amintiți-vă întâmplarea de pe mare, când, fiind obosit, Isus a adormit în corabie. Atunci, zeci de mii de diavoli au început să urle gândindu-se că-L vor îneca, în timp ce micuța corabie era izbită încoace și încolo de valuri, și-și ziceau: „O, L-am prins! Vom scufunda corabia și-i vom îneca pe toți, pentru că El doarme!” Da, El era un Om obosit, dar când S-a ridicat în picioare și a strigat: „*Taci! Fără gură!*” vântul s-a oprit și imediat s-a făcut o mare liniște. Vedeți, ca să poată face aceasta, El trebuia să fie mai mult decât un Om, trebuia să fie Dumnezeu.

Ca Om, El a flămânzit, dar când a luat cele cinci pâini și doi pești și a hrănit aproape cinci mii de oameni, a dovedit că era mai mult decât un Om, a dovedit că era Dumnezeu în acel Om, este adevărat?

Marta a recunoscut aceasta și a crezut ceea ce era imposibil pentru gândirea

modernă din timpul acela, iar tu ești chemat să faci același lucru astăzi. Ea a recunoscut că El era Cuvântul, iar când a făcut aceasta, a putut să se întâmple imposibilul. De ce aceasta? Pentru că El este Creatorul și stă întotdeauna pe fiecare Cuvânt pe care L-a spus, deoarece totul este posibil pentru cel ce crede.

Acesta este Cuvântul Lui, iar atunci când Îl crezi pe Cuvânt, se poate întâmpla imposibilul. Cu siguranță.

Priviți ce a spus Marta: „...știu că orice vei cere de la Dumnezeu Îți va da Dumnezeu.” (Ioan 11.22). Ea știa că dacă El va spune un Cuvânt, aceasta era totul, de aceea avea nevoie de acel singur lucru: ca El să spună un singur Cuvânt. Acela a fost cel mai întunecos ceas din viața ei, dar chiar atunci a venit Isus și a chemat. O, Doamne! Și ce lucru minunat au văzut ei: o înviere.

Haideți să mai luăm câteva exemple, ca să vedem și alți oameni ai lui Dumnezeu care au trecut prin ceasuri întunecoase.

Să-l privim mai întâi pe Iov, unul din cei mai vechi proroci ai Bibliei. El a fost un bărbat mare, care L-a iubit pe Dumnezeu și a făcut în totul numai ce știa că-l este plăcut Lui. Totuși, Satana a vrut să-l încerce, așa că într-o zi l-a spus aceasta lui Dumnezeu.

Domnul l-a întrebat: „De unde vii, Satan?” iar el a răspuns: „O, m-am plimbat încoace și încolo pe pământ!”

„L-ai văzut pe slujitorul Meu, Iov? Nu este nimeni ca el pe Pământ, pentru că Iov este un om desăvârșit.”

„Păi, bineînțeles că-Ți este credincios, doar i-ai dat de toate și-i merge numai bine, dar dă-l pe mâna mea să schimb puțin placa și vei vedea cum Te va blestema în

față!” Atunci Dumnezeu a zis: „Fa-o, pentru că știu că nu se va lepăda de Mine!” Vedeți ce încredere are Dumnezeu în credincioșii Săi? De ce? Pentru că fiind Infinit și Veșnic, El cunoaște sfârșitul înainte de începutul și, prin această cunoștință a Sa, a văzut că Satana nu-l va putea face pe Iov să greșescă.

Iov era prăbușit. Copiii îi fuseseră omorâți și i se luase tot ce avusese. Mai mult, își pierduse și sănătatea, iar prietenii care veniseră să-l vadă, în loc să-l mângâie și să-l încurajeze, l-au învinuit și au spus că este un păcătos care-și ascunde păcatele. Aceasta l-a făcut pe sărmanul Iov să ajungă la disperare.

Vedeți, și voi trebuie să ajungeți la disperare; trebuie să ajungeți într-un timp când sunteți la capătul puterilor. Iov era la capătul puterilor când a zis: *„Blestemată să fie ziua în care m-am născut și noaptea care a zis: „S-a zămislit un copil de parte bărbătească.”*

Prefacă-se în întuneric ziua aceea, să nu Se îngrijească Dumnezeu de ea din cer și să nu mai strălucească lumina peste ea!” (Iov 3.3-4).

Și ce a urmat după acea clipă de disperare? Isus a privit în jos, l-a văzut și a venit.

Eu îl văd pe om asemănător florii de pe câmp, care moare toamna și se ridică din nou primăvara. La fel este cu copacii și cu toată viața botanică: merg în jos, apoi se ridică din nou.

Iov era un om bătrân și în disperarea lui a zis: *„Ah! de m-ai ascunde în Locuința morților, de m-ai acoperi până-ți va trece mânia și de mi-ai rândui o vreme când îți vei aduce iarăși aminte de mine!”* (Iov 14.13). Cu alte cuvinte, Iov ajunsese în culmea disperării.

Da, așa se întâmplă: frunzele cad, apoi când viața se întoarce în copac, apar din

nou. Totul vine înapoi, dar cu omul ce se întâmplă? Se transformă într-o fantomă?

Iov știa că urma să vină Hristosul, deoarece văzuse aceasta într-o vedenie. De aceea, în ceasul cel mai întunecos, când soția i-a zis: „*Blestemă pe Dumnezeu, și mori!*” i-a răspuns: „*Vorbești ca o femeie nebună. Ce! primim de la Dumnezeu binele, și să nu primim și răul?*” „*...Domnul a dat și Domnul a luat - binecuvântat fie Numele Domnului!*” (Iov 2.10;1.21).

Vedeți? Soția l-a respins, biserica l-a respins, toți l-au respins, dar în ceasul cel mai întunecos, când nu mai știa încotro să meargă, a venit Isus. Și ce a făcut Iov? A strigat:

„...știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ.

Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu.” (Iov 19.25-26).

Da, domnilor, Isus vine întotdeauna în ceasul cel mai întunecos.

Pentru Moise ceasul cel mai întunecos a fost în Egipt. El îl întâlnise pe Dumnezeu, care-i vorbise dintr-un rug de foc și-i zisese că Numele Lui este „**Eu sunt Cel ce sunt,**” după care l-a trimis în Egipt, unde a trebuit să lupte cu lane și lambre care au încercat să imite absolut tot ce a făcut el. Deși a trecut prin toate aceste încercări, Moise a rămas credincios lui Dumnezeu, iar în final a reușit să-l convingă pe Israel că este trimis de Dumnezeul lor.

Și iată-l apoi ieșind din Egipt și îndreptându-se spre țara făgăduită, spre locul despre care îi spusese Domnul că „*Te vei întâlni cu Mine pe acest munte.*”

Acela era Cuvântul lui Dumnezeu, așa că Moise știa că trebuie să meargă la acel munte. Amin. Nici un faraon nu putea să-l oprească și nimic nu-i putea sta împotriva, deoarece trebuia să ajungă la acel munte. Amin. Aleluia! Acum mă simt cu adevărat religios. Moise mergea spre acel munte, iar noi suntem tot într-o călătorie; mergem spre slavă, de aceea nimeni și nimic nu ne poate opri. Nu, domnilor.

Dumnezeu Își va legitima Cuvântul. Nu mă interesează ce se va întâmpla, pentru că El o va face oricum.

Moise era pe calea Domnului, fiind chemat chiar de Dumnezeu în slujbă, dar iată-l pe el și poporul său, înconjurați de munți, fără nici o cale de ieșire, iar în depărtare se auzea un zgomot puternic. Ce era acel zgomot? Miile de care ale lui Faraon, care veneau după ei. Da, o oștire puternică și bine înarmată venea împotriva poporului prins în capcană, deoarece Marea Roșie le oprea înaintarea. Israelul era într-o primejdie de moarte, așa că oamenii au început să strige desperați: „O, Faraon ne-a prins în cursă și ne va ucide pe toți! Săbiile egiptenilor se vor înroși de sângele nostru și al copiilor noștri și vom cădea răpuși cu toții aici în pustie!” Când a auzit aceste cuvinte, Moise a strigat spre Dumnezeu și a zis: „O, Doamne...” și atunci Isus a venit imediat în scenă. Da, El a venit în Stâlpul de Foc și a stat între popor și pericol. Amin.

Acolo, El a stat între popor și armata egipteană care încerca să-i distrugă, fiind Lumină pentru poporul Său și întuneric pentru vrăjmași. Și ce a făcut Domnul în dimineața aceea când a început să sufle vântul? A venit ascuns într-un Stâlp de Foc.

Să nu uitați că El este și astăzi același Stâlp de Foc. Da, domnilor. Când a fost pe pământ, El a spus: „*Eu vin de la Dumnezeu și Mă duc la Dumnezeu,*” iar după suferința, moartea, îngroparea, învierea și înălțarea Sa, a fost întâlnit de Pavel, căruia I s-a arătat în același Stâlp de foc, pe drumul Damascului. Nu uitați că Pavel era evreu. El a întrebat: „*Cine ești Tu, Doamne?*” iar Domnul i-a răspuns: „*Eu sunt Isus pe care-L prigonești.*” Amin.

El este Primul și Ultimul; El este totul, iar în Ioan 14 a spus: *„Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că Eu voi fi cu voi, până la sfârșitul lumii.”*

Da, același Stâlp de Foc, același Dumnezeu care a făcut aceleași lucrări, cu aceleași făgăduințe. Amin. Același Dumnezeu care-Și descoperă Cuvântul și care a spus: *„Eu sunt învierea și viața; Eu sunt Cel ce era, Cel ce este, Cel ce vine, Cel Atotputernic.”* Da, domnilor.

Evreii spuneau: *„Părinții noștri au mâncat mană în pustie!”* dar El le-a răspuns: *„Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit.”* (Ioan 14.31,49). El era „Eu sunt Cel ce sunt” din rugul aprins; era marele „Eu sunt”, iar astăzi este încă același „Eu sunt.” Nu „Eu am fost”, ci „Eu sunt”, prezentul continuu.

Deci, Moise s-a întors în Egipt la porunca Domnului, iar Biblia spune că *„el socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii ațintiți spre răsplătire.”* (Evrei 11.26). Ocară lui Hristos. Hristos era Unsul, Logosul care a venit de la Dumnezeu și orice cititor al Bibliei știe că Îngerul care a condus poporul prin pustie, era Hristos. El a venit acolo, în forma în care trebuia să Se manifeste (slavă lui Dumnezeu), iar astăzi vine în același fel. Da, El este același Hristos care Se manifestă pe Sine.

Dumnezeu făgăduise că Își va scoate poporul afară și a făcut întocmai, dovedind că Cuvântul Său este viu, iar după ce a făcut aceasta (la fel cum a făcut mai târziu cu Marta), l-a chemat pe Moise și i-a spus: *„De ce strigi? În acest ceas întunecos, du-te și spune-i poporului să meargă mai departe!”*

Și ce a urmat? Marea Roșie s-a deschis și Israelul au trecut prin mijlocul ei, continuându-și călătoria ca să se împlinească Cuvântul lui Dumnezeu.

Da, când Moise a trecut prin ceasul cel mai întunecos, Dumnezeu a venit la el și l-a

dus mai departe.

Aș vrea să vă vorbesc acum despre un alt bărbat. Numele lui este Iair. Astăzi sunt o mulțime de bărbați care se aseamănă cu el, deoarece Iair era un credincios ascuns. El îl iubea pe Isus și credea în El, dar vedeți voi, era bine văzut pentru că aderase la o organizație și din pricina aceasta nu putea să iasă afară să-L mărturisească. Vedeți? Iair credea în El, dar nu putea să-L mărturisească. El s-a alăturat celor necredincioși, dar în realitate credea în Isus.

Voi știți însă că atunci când un om ajunge în necaz, își arată adevărata față; arată cine este de fapt. Fiind conducătorul sinagogii, lui Iair îi era foarte greu să depună mărturie pentru Isus și aceasta, pentru că slujba din organizație îi asigura pâinea de toate zilele. Iată însă că într-o zi, fiica lui s-a îmbolnăvit. Fără îndoială, Iair a chemat doctorul de urgență, iar acesta a venit și a consultat copila, dar temperatura a crescut atât de mult, încât fetia a ajuns în pragul morții.

Vedeți? Iair era în necaz și trebuia să facă ceva, însă nu știa ce anume. Dar în ceasul acela întunecos, și-a zis: „O, dacă aș putea să dau de El!” Și vedeți? El n-a așteptat, ca Nicodim, să se facă noapte, ci a plecat imediat să-L caute pe Isus. Acela era momentul când trebuia să acționeze, așa că a trecut imediat la fapte.

Prieteni, a venit timpul ca și noi să credem sau să nu credem, deoarece fiecare bărbat și femeie ajunge în fața liniei de despărțire, iar dacă se întâmplă ca cineva să treacă dincolo de această linie, pentru acel om mai rămâne un singur lucru: judecata.

Iair ajunsese în necaz și nu știa ce să facă pentru că acolo erau adunați toți preoții, toți rabinii, toți mai marii sinagogii și priveau fetița aflată în pragul morții. Acolo era și doctorul care privea neputincios și zicea: „Nu mai pot face nimic!”

Dar vedeți, voi, Isus lucra tot timpul și El îngăduia toate aceste lucruri cu un singur

scop: ca să aducă la suprafață adevărata față a lui Iair.

Pot să văd, cum după un timp, Iair se ridică și merge să-și ia haina și pălăria de preot. Cei prezenți l-au întrebat, desigur: „Unde te duci?” la care el a răspuns simplu: „Am auzit că El este jos la râu, așa că mă duc să-L aduc aici.”

O, Doamne, Iair s-a dus după Isus! În acel ceas întunecos, în acel ceas al disperării, el trebuia să ia o decizie: să-și lase copila să moară sau să recunoască Cuvântul descoperit în mijlocul lor.

Fiind preot, Iair citise Cuvântul și știa bine că Isus Hristos era descoperirea lui Dumnezeu, știa că *„Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine.”* Iar în clipele acelea de disperare, a fost silit să ia o hotărâre. Avea la dispoziție două variante: să-și lase copila să moară, ceea ce ar fi fost o mare greșeală, sau să-și mărturisească credința în Isus Hristos, ceea ce ar fi dus la salvarea fiicei lui.

Și ce a făcut Iair? S-a dus la Isus și l-a zis: „Te voi urma, orice s-ar întâmpla și voi face orice îmi vei cere...” prin aceasta, mărturisind că crede în El. Da, Iair a recunoscut în fața opiniei publice că este un credincios al lui Isus, ceea ce a dus, desigur, la excomunicarea sa din biserică.

Și în timp ce se petreceau aceste lucruri, a venit un slujitor care i-a spus: „Nu te mai agita degeaba, pentru că fiica ta tocmai a murit. Totul s-a sfârșit.” Când a auzit aceste cuvinte, sărmanul tată a simțit că se prăbușește la pământ, dar privind spre Isus, a întâlnit privirea Sa blândă, în timp ce Vocea Sa liniștită i-a zis: *„Nu ți-am spus că dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu? Oare degeaba ți-am spus aceste cuvinte?”*

Da, Isus făgăduise că va face acel lucru mareț și iată-L gata să-l înfăptuiască. Amin.

Fraților, El a spus că va intra în scenă și în zilele din urmă, când va face aceleași lucruri pe care le-a făcut în trecut, așa cum am citit și am arătat aseară, și iată că le face chiar sub ochii noștri. Atunci de ce vă mai temeți? Nu uitați că El S-a dus în casa lui Iair și a chemat-o pe fiica acestuia dintre cei morți, readucând-o la viață.

Uitați-vă și la orbul Bartimeu, care s-a întâlnit cu Isus tot în ceasul cel mai întunecos.

Isus venise în Ierihon ca să participe la „dejunul” oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline, iar acolo l-a întâlnit pe Zacheu, care se urcase într-un copac ca să-L poată vedea mai bine. Astfel, când a ajuns lângă copac, Isus a privit în sus și l-a chemat pe nume, cerându-i să-L urmeze.

Bartimeu era orb din copilărie și se gândea că Isus ar putea veni pe poarta lângă care se afla el, așa că îl aștepta plin de nădejde. Și într-adevăr, după un timp a auzit o larmă mare, făcută de o mulțime ce se apropia. Și din acea mulțime se distingeau vocile preoților care ziceau: „Hei, Isuse, du-Te sus pe deal, fiindcă am auzit că poți învia morții, iar acolo avem un cimitir plin. Dacă ești cu adevărat Mesia, fă această minune și atunci vom crede în Tine!”

Voi știți că acest diavol trăiește și astăzi ascuns sub masca evlavioasă a religiei. Da, astăzi el procedează la fel ca atunci.

Deci, ei îi spuneau: „Dacă ești Mesia, avem aici un cimitir plin cu morți. Ridică-i și Te vom crede!” Vedeți? Unii strigau: „Osana, Fiul lui David!” în timp ce alții strigau altceva. Ce confuzie!

Dar sărmanul orb își zicea: „Oh, m-am așezat într-un loc greșit, așa că El nu mă va putea vedea!” Și deodată a început să strige și el, fiindcă își zicea: „Dacă El este Cuvântul lui Dumnezeu, mă va auzi cu siguranță!”

„O, Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!” Vedeți? În acel ceas de disperare, Bartimeu a strigat spre Isus.

El era cam la o sută cincizeci de yarzi (130 de metri) de locul unde Se afla Isus, iar în jurul lui era o mulțime mare de oameni care strigau și făceau o larmă mare, ceea ce înseamnă că Isus nu avea cum să audă glasul aceluia om care cerea îndurare. Nu, dar El a simțit ceva și S-a oprit.

Într-o seară aș vrea să predic despre tema: „Atunci Isus S-a oprit!” Și ce s-a întâmplat în clipa aceea? A cerut să-i fie adus Bartimeu. Astfel, apostolii s-au dus la acel bărbat și i-au zis: „Nu mai striga, căci te cheamă Învățătorul!” Vedeți? El face și astăzi același lucru.

Prieteni, Învățătorul a venit și vă cheamă de la întuneric la lumină; de la moarte la viață; de la orbire la vedere, așa cum s-a întâmplat și cu orbul Bartimeu.

Uitați-vă și la micuța femeie cu scurgerea de sânge. Cu siguranță, ea și-a cheltuit toți banii pe la doctori; și-a vândut ferma și tot ce a avut, dar niciunul dintre ei nu a putut s-o ajute cu ceva ci, dimpotrivă, cu fiecare zi care trecea se simțea tot mai rău, iar hemoragia era tot mai puternică.

Iată însă că într-o zi, în timp ce stătea sus pe dealul unde locuia, a privit în vale și a văzut că se apropie o barcă, iar mulțimea aflată pe mal a început să strige: „Osana Profetului!” Femeia a auzit acele cuvinte și voi știți că „*credința vine în urma auzirii,*” așa că și-a zis: „Voi merge acolo să-L văd și eu!” Și ce s-a întâmplat? Când a ajuns și l-a privit, a văzut Cuvântul lui Dumnezeu manifestat în trup, deoarece vorbirea și privirea Lui erau deosebite. Da, domnilor.

„O, dacă aș putea să-L ating sau să-L atrag măcar atenția!” își zicea sărmana femeie și s-a furișat printre oameni până când a reușit să-L atingă haina.

Să nu uitați însă ceva: nu atingerea mâinii ei a simțit-o Isus (Nu, domnilor!), pentru că îmbrăcămintea bărbaților din zilele acelea era largă și lungă până la pământ, iar Petru l-a zis: „Învățătorule, noroadele Te împresoară și Te îmbulzesc, și mai întrebi: „Cine s-a atins de Mine?” (Luca 8.45). Dar Isus a răspuns: „S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că din Mine a ieșit o putere.” (v. 46).

Vedeți? Baniile femeii se terminaseră și soțul ei era dus, dar în ceasul cel mai întunecos, când sângerarea nu se mai oprea, a venit Isus. Și ce a făcut El? A chemat-o. A privit în jur, iar când a găsit-o, i-a zis: „Tu ai avut o scurgere de sânge, dar acum s-a oprit!”

Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.

El a venit, a chemat-o pe femeie și a vindecat-o, iar acum te cheamă pe tine.

Micuța femeie de la fântână, despre care am vorbit aseară, nu mai avea nici o nădejde, probabil. Ea avusese cinci bărbați, iar în noaptea precedentă fusese cu al șaselea. Din punct de vedere moral, ea era pierdută, dar fără îndoială își dorea să fie o doamnă, deoarece a citit în Biblie cum trebuie să fie o femeie.

Femeia aceasta s-a dus la fântână doar pe la ora 11.00, deoarece nu avea voie să vină mai devreme, când veneau celelalte femei din cetate să ia apă. În zilele acelea era o separare totală între cei drepti și cei nedrepti; între cei morali și cei imorali, așa că între ei nu exista nici o legătură sau apropiere, ci fiecare stătea la locul lui. Din cauza aceasta, ea nu putea veni să ia apă împreună cu celelalte femei din cetate: nu i se permitea să stea în compania lor.

Și în timp ce venea singură cu vasul pe cap, femeia se gândea: „Am atât de multe îndoieli cu privire la bărbatul cu care tocmai m-am măritat! Se poartă atât de ciudat și nu știu ce să mai cred despre el și nu știu nici dacă mai am vreo șansă de reabilitare, pentru că am fost exclusă din societate și nu mai pot merge nici la

vreuna din aceste biserici. Sunt disperată și nu știu ce să mai fac. Am citit în Biblie și am găsit scris că într-o zi va intra în scenă Prorocul făgăduit de multă vreme, dar preoții spun că nu mai există așa ceva și că de sute de ani nu am mai avut nici un proroc. Ei spun că avem biserici și de toate, așa că nu ne mai trebuie nici un proroc.”

Voi știți că întotdeauna când vă gândiți la El, vi se arată, așa cum am spus și aseară când am vorbit despre cei doi ucenici de pe drumul Emausului.

Astfel, pe când se gândea la aceste lucruri, ea a auzit vocea unui bărbat care-i zicea: „Dă-Mi să beau!”

În ceasul cel mai întunecos, când moralul ei era la pământ, a venit Isus. Poate era o femeie frumoasă care a ajuns să trăiască pe stradă dintr-un motiv oarecare și mă gândesc că uneori nu este de vină sărmana fată, ci este vina părinților care au lăsat-o să meargă așa afară. Și iat-o stând acolo singură, cu părul despletit și disperată, pentru că nimeni nu voia să aibă vreo legătură cu ea.

Eu nu știu prea multe despre ea, dar un lucru este sigur: femeia a citit Cuvântul și Îl credea, pentru că în inima ei era o sămânță mică ce zicea: „Dacă se va întâmpla să vină, Îl voi recunoaște.” Și așa s-a întâmplat, pentru că fusese hotărâtă mai dinainte pentru aceasta.

Priviți-l pe Iuda, care stătea acolo și s-a purtat așa cum s-a purtat. În adâncul inimii, el era negru și nu credea, deși la suprafață, în lucrurile pe care le făcea strălucea Lumina.

În schimb femeia, era neagră la suprafață și din cauza aceasta, Lumina nu putea străluci în viața ei, dar în adâncul inimii credea. Astfel, când a fost atinsă de Lumină, tot întunericul a ieșit afară, pe când în cazul lui Iuda a fost invers: în momentul când l-a atins Lumina, s-a înnegrit de tot. Puteți vedea diferența?

Femeia a fost născută pentru acel scop, de aceea când El i-a spus că a avut cinci bărbați, a răspuns: „Doamne, văd că ești proroc. Noi știm că atunci când va veni Mesia, va face aceste lucruri.” Și Isus i-a zis: „Eu, Cel ce vorbesc cu tine, sunt Acela.”

Femeia l-a recunoscut imediat, a știut că este Cuvântul lui Dumnezeu manifestat, iar El a chemat-o la viață. Astfel, păcatele i-au fost iertate, iar numele ei este în Biblie.

El te poate chema și pe tine, pentru că este Același ieri, azi și în veci. Desigur.

Morala ei era la pământ, dar știa că are acea descoperire; știa că El trebuie să fie Mesia, de aceea atunci când Isus i-a spus: „Eu sunt Acela!” a știut că spune adevărul.

Odată, ucenicii s-au dus pe mare fără Isus și deodată s-a pornit furtuna, așa că micuța barcă s-a umplut de apă, în timp ce ei strigau, plângeau și poate se rugau sub fulgerele și trăsnetele care nu conteneau să brăzdeze cerul.

Vâslele erau rupte, iar ei se țineau cu disperare unul de altul și plângeau. Și în ceasul acela întunecos, când nu mai aveau nici o nădejde, a venit Isus umblând pe ape, iar ei au crezut că văd o nălucă, ceva înspăimântător, de aceea au strigat îngroziți.

Aceasta este problema și astăzi. Isus vine în ceasul cel mai întunecos, dar noi ne temem de El. De ce aceasta? Pentru că nu știm cine este El.

Ucenicii nu știau cine este, de aceea spuneau: „O, este un duh; o arătare!” și au țipat de frică, dar El i-a chemat și le-a zis: „Nu vă temeți; Eu sunt!” Vedeți, Isus a venit în ajutorul lor în ceasul cel mai întunecos, pentru că așa procedează El

Întotdeauna. Și Petru l-a zis: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape.” „Vino!” i-a răspuns El.”

Știți ceva, prieteni? În curând va veni și pentru cei din zilele din urmă un ceas întunecos. Nu este ciudat că biserica ajunge din nou într-un asemenea ceas?

Vă voi spune ceva, dar nu o învățătură, ci o prorocie. Știți ce se va întâmpla? Notați-vă cuvintele acestea:

„În curând, toate denominațiunile vor merge să se bucure într-un conciliu ecumenic. Care n-o vor face, nu vor mai avea sprijinul acestui comitet, așa că nimeni nu va mai putea merge la biserică, fără să aibă semnul bisericii respective. Atunci nu veți mai putea cumpăra sau vinde, pentru că va trebui să posedați semnul fiarei. Ei fac deja aceasta, iar voi, penticostalii, veți intra acolo.

Nu este nevoie să vă numesc, dar voi știți că organizațiile voastre intră acolo, deoarece conducătorii voștri spirituali au făcut deja declarații referitoare la aceasta.” Cum veți proceda când veți ajunge acolo?

„Veți fi siliți să renunțați la învățăturile voastre evanghelice și la botezul cu Duhul Sfânt, pentru că vi se va cere să puneți Biblia deoparte.

Membrii bisericii nu vor mai sta pentru Ea, dar creștinii născuți cu adevărat din nou, vor muri primii. Ei sunt născuți din cuvânt și știu că aceste lucruri trebuie să vină.” Da, domnilor.

Nu este ciudat că Isus vine tocmai în ceasul acesta întunecos și ne cheamă zicând: „Nu vă temeți, pentru că Eu sunt cu voi! Eu sunt aici ca să legitimez Cuvântul Meu!” Da, El este și astăzi la fel ca în trecut. O, Doamne!

Învățătorul a venit și ne-a chemat. Fără îndoială, printre noi sunt mulți oameni bolnavi. Poate doctorii v-au pus deoparte pentru că nu mai este nici o șansă pentru voi; poate sunteți în ceasul cel mai întunecos, dar nu uitați: Învățătorul a venit și v-a chemat, iar într-o zi va veni din nou și va chema fiecare nume care a fost scris în Cartea Vieții Mielului. Dacă nu sunteți în ordine, grăbiți-vă pentru că El va veni să cheme. Chiar și cei care sunt în morminte, vor auzi glasul Său și vor ieși afară din ele, la viață.

Învățătorul va veni și va chema, de aceea, răspundeți-I în timp ce vă cheamă și pregătiți-vă pentru acea zi.

El a făgăduit că în epoca aceasta va fi printre noi și va face din nou lucrările pe care le-a mai făcut. Prieteni, Învățătorul este printre noi și vă cheamă. Haideți să ne plecăm capetele.

Mai am încă vreo șase pagini de notițe, dar nu avem timp să le mai parcurgem, deoarece am promis că vă voi lăsa mai devreme și au trecut deja cincisprezece minute peste timpul acordat.

Părinte ceresc, o, Doamne, îngăduie să se întâmple din nou toate acele lucruri despre care am vorbit, pentru că Isus a venit și a chemat. Ce face El când vine? Ne cheamă. Îngăduie să se întâmple din nou, o, Doamne.

Lasă ca Duhul Tău cel Sfânt să vină printre oameni, Domnul Isus proslăvit, ca să Se descopere, să Se manifeste pe Sine, la fel ca oamenilor despre care am vorbit și care au crezut, pentru că și noi credem în El.

Printre noi sunt mulți care nu vor mai avea această posibilitate, de aceea, Te rugăm, în Numele lui Isus Hristos, să Te înduri de ei. Amin.

Credeți că El a venit? Da, El a venit. Mai cheamă atunci când vine?

Prieteni, dacă ați crede Cuvântul lui Dumnezeu, El v-ar acorda toate aceste lucruri. Nu mai am timp să chem un rând de rugăciune, dar nu uitați: Învățătorul a venit; El trebuia să vină în aceste zile din urmă ca să îplinească Cuvântul Său, dovedind că astăzi este la fel ca atunci; că El este Același.

Astfel, și astăzi avem aceeași manifestare sau identificare, ca atunci, pentru că El este cuvântul lui Dumnezeu. Credeți aceasta? (Amin). Și Cuvântul lui Dumnezeu este un descoperitor al gândurilor și al tainelor inimii, iar felul în care a procedat atunci, este valabil pentru totdeauna, deoarece este încă Același. Deci, dacă acum ar face același lucru, L-ați crede? Ce v-ar ajuta să credeți?

Lăsați-mă să văd dacă este cineva cunoscut... Ridicați mâna toți cei care nu mă cunoașteți, pentru că din câte îmi pot da seama, nu cunosc pe nimeni și nu știu nimic despre voi. Cred că au ridicat mâna aproape toți. În ordine.

Să credeți din toată inima și să nu vă îndoiiți. Aveți credință în Dumnezeu.

Vă rog să vă așezați, să stați liniștiți și să nu vă mai plimbați înapoi și încolo, deoarece Duhul Sfânt este foarte sensibil.

Vă amintiți ce v-am povestit mai demult? Când îi prind pe oameni de mână, Duhul Sfânt îmi spune ce probleme au, iar cu mulți ani în urmă, El mi-a spus că dacă îi voi putea face pe oameni să creadă, nimic nu va putea sta împotriva rugăciunii mele. Vă aduceți aminte de acele zile? (Amin). Voi trebuie să credeți!

Văd un om... cred că a fost și la cealaltă adunare și a stat chiar în față. L-am privit în timp ce predicam și am văzut că era olog, deoarece avea cârjele sub brațe, dar când am început să fac chemarea, Satan a venit la el. Era negru ca o umbră și am

putut să văd cum omul acela s-a ridicat și a plecat afară. El va rămâne olog pentru totdeauna. Vedeți? Nu știu ce s-a întâmplat, dar cred că a ascultat șoapta vrăjmașului.

O, dacă ați putea privi aceste umbre și să vedeți cum acționează ele!

Acum vreau să știți că eu nu pot vindeca pe nimeni, iar omul care vine și vă spune că poate să vindece, este pe dos, este un mincinos, pentru că voi sunteți deja vindecați, dar trebuie să recunoașteți prezența lui Hristos.

Marta a știut că dacă Îl va putea vedea din nou, dorința ei va fi împlinită, pentru că El era Cuvântul manifestat. Am putea crede și noi la fel de mult în seara aceasta? Sigur că da. Ar trebui să credem, pentru că acum El este printre noi în forma Duhului Sfânt. Da, Acela este El.

Haideți să ne rugăm. Privind prin clădire, văd foarte mulți oameni care se roagă și prind un gând. Nu, domnilor, eu nu pot face nimic de la mine însumi, așa cum nici voi nu puteți visa ceva cu mine, din propria voastră dorință. Dumnezeu poate să-ți dea un vis cu mine și tu să-l crezi ca venind de la El, dar nu poți să-l produci singur; nu poți veni la mine și să-mi spui: „Frate Branham, voi visa un vis cu tine.” Așa ceva nu este posibil, la fel cum nu poți spune că vei avea o vedenie, pentru că Cel care-ți dă visul este Același care-ți poate da și vedenia.

Chiar la capătul acestui rând stă un bărbat care are artrită, iar dacă va crede din toată inima, Dumnezeu îl va vindeca. Domnule, crezi că El va face aceasta? Vorbesc cu domnul mexican de la capătul rândului. Crezi? În ordine.

Doamna de lângă tine are tot artrită. Doamnă, crezi că Dumnezeu te va vindeca? Da? În ordine.

Doamna mexicană de lângă tine are probleme cu stomacul. Crezi că Dumnezeu te va vindeca și pe tine? Da, ea a primit aceasta.

Când văd Lumina coborând, știu că vindecarea a avut loc. Da, așa este, pentru că El este aici și Se plimbă prin audiență... iar când poate găsi credință, acționează. Credeți?

Când a fost pe pământ, El n-a putut face multe lucruri, din pricina necredinței oamenilor.

Acolo stă o doamnă care se roagă. Este foarte speriată și are motive să fie, deoarece este într-o stare foarte gravă: are cancer. Doamnă, eu nu te cunosc, dar Dumnezeu te cunoaște. Crezi că El poate să-mi vorbească despre boala ta sau despre alte lucruri? Uită-te la mine.... Nu ești de aici, ci vii din Porterville, California. Crezi că El poate să-mi spună și cine ești, pentru că te cunoaște? Te numești doamna Wintham. Așa este. Crede și cancerul te va părăsi. O, dacă ai crede, fiindcă aceasta este tot ce-ți cere Dumnezeu. Crezi din toată inima? Învățătorul trebuie să vină și El te cheamă de la moarte la Viață și de la boală la sănătate.

Acolo este un bărbat care stă cu capul plecat și se roagă. Nu o face pentru el însuși, ci pentru o fată... Da, este vorba de fiica lui. Crezi, domnule? Dar și tu ai probleme cu picioarele, mai bine zis cu genunchii. Nu va mai trebui să suferi, pentru că El este lângă tine. În ceea ce o privește pe fiica ta, ea este la spital, așa-i? Are TBC. Crezi pentru ea? Crezi că Învățătorul a venit și o cheamă, iar dacă vei crede, o vei găsi pe deplin sănătoasă? Da? Fie ca Domnul s-o viziteze chiar în seara aceasta, și la fel pe tine, pentru ca totul să se sfârșească.

Aici stă un băiat mexican, cu față micuță și maronie, care vine din San Jose și suferă de o boală de piele și astmă.

Crezi, fiule? Și încă ceva: tatăl tău este un lucrător și este aici cu tine. Crezi că

Domnul poate să-mi spună și cum te numești? Te va ajuta să crezi și mai puternic? Numele tău este Reuben. Acum crede. În ordine.

O, păcătosule! O, ființă bolnavă, Învățătorul a venit și te cheamă! Puteți să-L vedeți pe Învățătorul manifestat într-o ființă umană printre cei credincioși? El trebuie să vină și să-i cheme pe copiii Săi credincioși la sănătate; trebuie să vină și să îl cheme pe cel păcătos la pocăință și la fel pe cel care a alunecat sau este doar un membru al bisericii.

Prieteni, credeți că Învățătorul trebuie să vină să vă cheme? Dacă credeți, ridicați mâinile și spuneți: „Eu cred pentru nevoile mele!”

Ridicați-vă chiar acum în picioare și acceptați-L, pentru că Învățătorul a venit și vă cheamă. Oriunde v-ați afla și orice nevoi ați avea, Învățătorul a venit și vă cheamă, pentru că El este Același ieri, azi și în veci.

Micuța femeie de la fântâna Samariei, a alergat în cetate strigând: „*Veniți să vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut!*” În ce vă privește, voi nu ați intrat într-o cetate, ci ați venit aici și ați văzut personal că Învățătorul a venit și vă cheamă.

Ridicați mâinile, lăudați-L și spuneți: „Doamne Isuse, eu unt păcătos și am alunecat de pe calea Ta, dar Te rog să mă pui înapoi pe ea. Uple-mă cu Duhul Sfânt, pentru că sunt gol și vindecă-mă pentru că sunt bolnav.”

Prieteni, Învățătorul a venit și vă cheamă, de aceea, ridicați-vă mâinile și lăudați-L! **AMIN**